

РЕШЕНИЕ

№ 30580

гр. София, 18.09.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 45 състав, в
публично заседание на 16.09.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Евгени Стоянов

при участието на секретаря Теменужка Стоименова, като разгледа дело номер **7447** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 46а от Закона за чужденците в Република България (ЗЧРБ).

Образувано е по жалба от Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], лице без гражданство, ЛНЧ: [ЕГН], чрез адв. Д. Л. – АК – В., срещу Заповед № 3 – 1556 от 20.06.2025 г. на и. ф. Председател на ДАНС, с която жалбоподателят е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР.

В жалбата е посочено, че Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], е задържан на 30.04.2024 г. в Специален дом за временно настаняване на чужденци от затворен тип край [населено място]. В жалбата е посочено още, че Н. Х. С. У. е лежал 9 месеца в затвор на терористичната групировка Х.. В резултат на това лишаване от свобода У. е вписан в списък за забрана за пътуване, поддържан от държавите И. и САЩ. Заповедта, според изложеното в жалбата, не съдържа мотиви. Липсва индивидуална преценка на ситуацията на Н. Х. С. У. или оценка на рисковете, свързани с принудителното му връщане. В случая става въпрос за лице без гражданство, което се намира в изключително уязвимо положение. Оспорената заповед е формална, бланкетна и лишена от реална обосновка. Не е посочено защо Турция се посочва като „държава на извеждане“. Липсва анализ на последствията от експулсирането, включително рисковете за живота, здравето и личната сигурност на лицето. Издаването на оспорения акт без задълбочен анализ представлява сериозно нарушение - както на вътрешното законодателство, така и на международноправните стандарти. Иска се от съда отмяна на заповедта като незаконосъобразна и неправилна.

В открито съдебно заседание жалбоподателят не се явява. Представлява се от адвокат Д. Л. – АК

– В..

Ответникът – Председател на ДАНС – редовно призован, представлява се от служител с юридическо образование Т. И..

Административен съд София – град, след като се запозна с писмените доказателства по делото и с доводите и възраженията на страните, намира за установено от фактическа страна следното:

Жалбоподателят Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], лице без гражданство, ЛНЧ: [ЕГН], е бил настанен в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР. На дата 11.07.2025 г. е изготвен доклад до Председателя на ДАНС. В този доклад са отразени данни, които са обособени в отделен класифициран том, при спазване на изискванията на ЗЗКИ. Данните от доклада са послужили за основа да се направи извод, че по отношение на лицето Н. Х. С. У. съществува опасност от укриване. Н. Х. С. У. е влязъл на територията на Република България нелегално, като част от група. Жалбоподателят влиза на територията на Република България в края на месец януари 2024 г. Направен е извод, че налагането на по – лека мярка от настаняването в специален дом за временно настаняване на чужденци би било неефективно.

В резултат от този доклад е издадена оспорената Заповед № 3 – 1556 от 20.06.2025 г. на и. ф. Председател на ДАНС, с която жалбоподателят е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР. Принудителното настаняване е осъществено с оглед обезпечаване изпълнението на Заповед № 3 – 1556 от 20.06.2025 г. на и. ф. Председател на ДАНС за принудително извеждане на жалбоподателя (експулсиране).

В хода на съдебното производство, по искане на адв. Д. Л., като доказателства са приобщени две справки. Справките са изготвени от Главна дирекция „Гранична полиция“ при МВР и от Дирекция „Миграция“ при МВР. В справка с рег. № 536400 – 81277 от дата 11.09.2025 г., изготвена от Дирекция „Миграция“ на МВР, е посочено, че през последните пет години има данни за експулсирани или върнати до страната на произход, само турски граждани от територията на Република България към територията на Република Турция. В справката е посочено, че въпреки сключеното споразумение между ЕС и Република Турция за обратно приемане на незаконно пребиваващи лица, към настоящия момент Република Турция не прилага разпоредбата на чл. 4 от същото споразумение.

На дата 15.09.2025 г. е постъпила справка и от Главна дирекция „Гранична полиция“ с рег. № 328203 – 2576 / 05.09.2025 г. Посочено е, че за периода от 01.01.2021 г. до 18.08.2025 г. броят на действително експулсираните от Република България в Република Турция е 115.

Така посочените справки са приети в открито съдебно заседание от дата 16.09.2025 г. От страна на процесуалния представител на ответника са представени писмени бележки по съществото на спора.

При така установените факти съдът обосновава следните правни изводи:

По допустимостта на жалбата: Оспорената Заповед № 3 – 1556 от 20.06.2025 г. на и. ф. Председател на ДАНС е връчена лично на жалбоподателя на дата 20.06.2025 г., в присъствието на преводач В. П.. Жалбата е депозирана в преклузивния срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, от легитимирано лице по смисъла на чл. 147, ал. 1 от АПК и срещу подлежащ на оспорване индивидуален административен акт по чл. 46а, ал. 1, вр. чл. 44, ал. 8, изр. 3 – то от ЗЧРБ, поради което жалбата е процесуално допустима.

По същество е неоснователна по следните съображения:

Оспореният акт е издаден от компетентен орган. Председателят на Държавна агенция „Национална сигурност“ (ДАНС) е компетентен орган. Съгласно разпоредбата на чл. 44, ал. 1 от

ЗЧРБ, принудителните административни мерки се налагат със заповеди на председателя на Държавна агенция "Национална сигурност", директорите на главните дирекции "Национална полиция", "Гранична полиция" и "Борба с организираната престъпност", директорите на Столичната и областните дирекции, директора на дирекция "Миграция", директорите на регионалните дирекции "Гранична полиция" на Министерството на вътрешните работи или на оправомощени от тях длъжностни лица. Фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Съгласно чл. 44, ал. 6 от ЗЧРБ, в случаите, когато чужденецът, на когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3, възпрепятства изпълнението на заповедта или е налице опасност от укриване, органите по ал. 1 могат да издадат заповед за принудително настаняване на чужденеца в специален дом за временно настаняване на чужденци с цел организиране на връщането или експулсирането. Принудително настаняване се разпорежда и в случаите, когато чужденецът не изпълнява условията на наложените по ал. 5 обезпечителни мерки.

Съгласно чл. 44, ал. 10 от ЗЧРБ, настаняването на чужденци в специалните домове се извършва въз основа на заповед за принудително настаняване, издадена от компетентния орган по ал. 1, като в заповедта изрично се посочват необходимостта и законовото основание за настаняването, прилага се и копие от заповедта за наложената принудителна административна мярка връщане или експулсиране.

Съгласно чл. 46а, ал. 1 от ЗЧРБ, заповедта за принудително настаняване в специален дом може да се обжалва в 14-дневен срок от фактическото настаняване по реда на АПК. Жалбата не спира изпълнението на заповедта.

Относно към приложението на визираните норми е и задължителното тълкуване, дадено в решение на Съда на Европейския съюз (СЕС) от 05.06.2014 г. по дело С-146/14 PPU „М.“. Според т. 40 от мотивите му: решенията съгласно Директива 2008/115/ЕО следва да се вземат индивидуално и въз основа на обективни критерии, което означава, че незаконният престой не трябва да е единственото обстоятелство, което трябва да се вземе предвид.

Така постановената мярка е в съответствие с член 15, параграф 5 от Директива 2008/115/ЕО. Съгласно посочената разпоредба задържането продължава, докато съществуват посочените в параграф 1 условия и то е необходимо, за да се гарантира успешно извеждане. Всяка държава-членка определя максимална продължителност за задържане, която не може да надвишава шест месеца.

Според настоящия състав за чужденеца Н. Х. С. У. действително е налице опасност да се укрие, в каквато насока са изложените от административния орган мотиви. Към настоящия момент съществуват обективни предпоставки за съществуването на тази опасност. Видно от приложените по делото доказателства Н. Х. С. У., [дата на раждане], е влязъл нелегално на територията на Република България. Нелегалното влизане на територията на Република България е осъществено от територията на Република Турция през м. януари 2024 г. Целта на влизането на жалбоподателя е била да достигне до други страни от Европейския съюз. Жалбоподателят е преминал незаконно заедно с други лица. Тези действия на жалбоподателя могат да се приемат за индиция, че е налице обосновано предположение, че жалбоподателят ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка.

Съгласно § 1., т. 4в от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ, "Опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3" е

налице, когато с оглед на фактическите данни може да се направи обосновано предположение, че същото лице ще се опита да се отклони от изпълнението на наложената мярка. Данни в тази насока могат да бъдат обстоятелството, че лицето не може да бъде намерено на обявения от него адрес на пребиваване, наличие на предходни нарушения на обществения ред, на предходни осъждания на лицето, независимо от реабилитацията, не е напуснало страната в рамките на предоставения му срок за доброволно напускане, ясно е показало, че няма да се съобрази с наложената му мярка, притежава подправени документи или няма никакви документи, представило е невярна информация, вече се е укривало, не е спазило забрана за влизане и други (§ 1., т. 4в от ДР на ЗЧРБ). Нелегалното влизане на територията на Република България от страна на Н. Х. С. У. може да се квалифицира като попадащо в категорията „други“ данни. Т. обстоятелство е и заявеното намерение от страна на жалбоподателя за придвижване към други страни – членки на ЕС. Тоест налице са обстоятелства, установени в § 1., т. 4в от ДР на ЗЧРБ. Тези обстоятелства водят до извод за съществуване на опасност да се укрие чужденец, спрямо когото е наложена принудителна административна мярка по чл. 39а, ал. 1, т. 2 и 3 от ЗЧРБ. В този смисъл е налице и формирана практика на ВАС, а именно: Решение № 7980 от 17.07.2025 г. по адм. д. № 7162/2025 г., IV отд. на ВАС, в което изрично е посочено, че опасността да се укрие може да се обоснове „при отчитане факта на извършеното нелегалното преминаване границата на Република България и заявеното намерение за придвижване до други страни членки на ЕС.“

Във връзка с изложеното основателно е посочено в писмената защита на процесуалния представител на ДАНС, че посочените обстоятелства в точка 4в, § 1 от Допълнителните разпоредби на ЗЧРБ не са изброени изчерпателно, а примерно. Това, според процесуалния представител на ДАНС, се обосновава с оглед използването на израза „могат да бъдат“.

Ако Н. Х. С. У. се укрие, то това би затруднило изпълнението на наложената с отделна Заповед на Председателя на ДАНС принудителна административна мярка „експулсиране“. Съгласно чл. 44, ал. 4, т. 3 от ЗЧРБ, заповедта за експулсиране подлежи на незабавно изпълнение. Тази заповед също е приложена по делото и е част от доказателствената маса.

Съдът намира, че издаденият административен акт е в достатъчна степен мотивиран. Не се споделят доводите на адв. Д. Л., че оспорената заповед не съдържа мотиви, липсва индивидуална преценка на ситуацията спрямо Н. Х. С. У. или оценка на рисковете, свързани с принудителното му връщане. В Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС е прието, че „не е необходимо обаче да съвпадат по време издаването на административния акт или отказа и излагането на съображенията, по които административният орган е стигнал до едното или другото разрешение.“ В същото тълкувателно решение се сочи възможността „мотивите да предхождат издаването на акта и да се съдържат в друг документ, съставен с оглед предстоящото издаване на административния акт“ и ако последният „е издаден на основание на такива подготвителни документи, изложените в тях съображения са такива и за издаването на самия акт“. (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС)

Мотивирането на административните актове „подпомага странитепри защитата им срещу такива актове.“ Мотивите могат да бъдат изложени в подготвителни документи, но административният орган трябва изрично да се е позовал на тези документи в издадения от него административен акт. В последния трябва да се съдържа изрична препратка към тях. Подготвителните документи са част от административната преписка. Позоваването на конкретния подготвителен документ или документи внася необходимата яснота относно конкретните съображения за издаването на конкретния акт, респ. за конкретно упражненото правомощие.

Позоваването на подготвителните документи, респективно на актовете с такъв характер, в който се съдържат мотивите, не само гарантира, че заинтересованите лица своевременно ще се

информират за мотивите, но и създава една безспорна, ясна връзка между обективизираната воля на органа и конкретните съображения за това, тъй като между разпоредителната част на акта и мотивите следва да има логика и корелация.

В конкретния случай в оспорената заповед изрично се съдържа позоваване на доклад с рег. № RB 202001 – 001 – 03 Т – 6 – 2658 / 20.06.2025 г. Тази информация е част от делото и по – точно е част от съдържанието на обособения по реда на ЗЗКИ класифициран том. Този класифициран том е бил на разположение на страните. Всичко това покрива стандарта, така както е установен в практиката на ВАС, относно възможността мотивите да се излагат в т. нар. „подготвителни документи“ (Тълкувателно решение № 16 от 31.03.1975 г. на ОСГК на ВС). Още повече, че в случая това се е налагало от естеството на информацията, която се е съдържала в доклада, а именно – фактът, че тя е класифицирана. Посоченото е в съответствие и с разпоредбата на изречение второ на чл. 44, ал. 1 от ЗЧРБ, съгласно която фактическите основания за налагането на конкретната принудителна административна мярка, в случай че съдържат класифицирана информация, се посочват в отделен документ, изготвен от съответните длъжностни лица по реда на Закона за защита на класифицираната информация.

Издадената Заповед е в съответствие с разпоредбите на чл. 15, § 1, б. а) от Директива 2008/115/ЕО на Европейския Парламент и на Съвета от 16 декември 2008 година относно общите стандарти и процедури, приложими в държавите-членки за връщане на незаконно пребиваващи граждани на трети страни, която гласи, че освен ако в конкретния случай не могат да се приложат ефективно други достатъчни, но по-леки принудителни мерки, държавите-членки могат да задържат гражданин на трета страна, по отношение на когото са образувани процедури за връщане, само за да се подготви връщането и/или да се извърши процеса на извеждане, и по-специално когато е налице опасност от укриване.

Съдът приема, че по отношение на жалбоподателя не би било ефективно да се прилагат други по – леки мерки, а именно предвидените в чл. 44, ал. 5 от ЗЧРБ. В случая съвкупната преценка на всички факти обосновава извода, че други, по-леки принудителни мерки не могат да бъдат приложени по отношение на жалбоподателя. От данните по делото е безспорно, че лицето е влязло нелегално на територията на Република България заедно с други лица. Съдът намира, че е налице реална опасност Н. Х. С. У. да се укрие. При тези обстоятелства по-лека принудителна мярка би била неефективна, а освен това и трудно осъществима. Прилагането ѝ би означавало да се постави под условие възможността за изпълнение на принудителното извеждане.

Съдът не споделя доводите на адв. Д. Л., че доколкото в момента Турция не приема връщане на граждани на трети страни, то настаняването на У. в центъра за временно настаняване се обезмисля. Действително заповедта, предмет на настоящото производство, не формира задължение за връщане на жалбоподателя в Република Турция. Заповедта за експулсиране не е предмет на настоящото производство и в тази връзка настоящият състав не може да преценява изпълним ли е този акт, включително и по реда на съдебния контрол.

Въз основа на изложеното, съдът прави извод, че оспорената заповед е постановена от компетентен административен орган, в установената форма, при спазване на процесуалните правила, при правилно приложение на материалния закон и в съответствие с целта на закона. На основание чл. 172, ал. 2 от АПК оспорването трябва да бъде отхвърлено като неоснователно.

Така мотивиран, Административен съд София град, I-во отделение, 45 - ти състав:

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Н. Х. С. У., [дата на раждане] в [населено място], лице без

гражданство, ЛНЧ: [ЕГН], срещу Заповед № 3 – 1556 от 20.06.2025 г. на и. ф. Председател на ДАНС, с която жалбоподателят е настанен принудително в Специален дом за временно настаняване на чужденци към Дирекция „Миграция“ МВР.

РЕШЕНИЕТО може да се обжалва с касационна жалба в 14 дневен срок от съобщението до страните за постановяването му пред Върховен административен съд.